19/11/2022

Πάμε Κατηχητικό: Από τα εισόδια της Θεοτόκου στα εισόδια των παιδιών μας

/ Νέοι και Εκκλησία

Τα Εισόδια της Θεοτόκου αποτελούν μια από τα μεγαλύτερες Θεομητορικές εορτές. Σπάνια όμως αναδεικνύεται το βαθύτερο νόημά της, πέρα από την ιστορική καταγραφή, η οποία –ας σημειωθεί- περιλαμβάνεται στο Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου, που δεν αποτελεί μέρος του κανόνα της Καινής Διαθήκης.

(Ας μην υπάρχει καμμία παρεξήγηση: Το ότι η πράξη της εισόδου της Παναγίας στο ναό διασώθηκε σε κάποιο από τα απόκρυφα κείμενα, το οποίο ονομάζεται *«Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου»* και το οποίο, βέβαια, δεν έχει καμιά σχέση με τον Ιάκωβο τον Αδελφόθεο, αυτό δεν σημαίνει ότι η **Εκκλησία** ενστερνίστηκε και τις ιδέες ενός αποκρύφου κειμένου. Απλώς, από το εν λόγω κείμενο αντλούμε την πληροφορία).

Η διήγηση

Η ευσεβής **Άννα** σύζυγος του Ιωακείμ, πέρασε τη ζωή της χωρίς να μπορέσει να

τεκνοποιήσει, καθώς ήταν στείρα. Μαζί με τον Ιωακείμ προσευχόταν θερμά στον Θεό να την αξιώσει να φέρει στον κόσμο ένα παιδί, με την υπόσχεση ότι θα αφιέρωνε το τέκνο της σε Αυτόν. Πράγματι, ο Πανάγαθος Θεός όχι μόνο της χάρισε ένα παιδί, αλλά την αξίωσε να φέρει στον κόσμο τη γυναίκα που θα γεννούσε το **Μεσσία,** το Σωτήρα μας **Ιησού Χριστό**. Όταν η **Παναγία** έγινε τριών χρόνων, σύμφωνα με την παράδοση, η Άννα και ο Ιωακείμ, κρατώντας την υπόσχεσή τους, την οδήγησαν στο Ναό και την παρέδωσαν στον αρχιερέα Ζαχαρία. Ο αρχιερέας παρέλαβε την Παρθένο Μαρία και την οδήγησε στα **Άγια των Αγίων,** όπου δεν έμπαινε κανείς εκτός από τον ίδιο, επειδή γνώριζε έπειτα από αποκάλυψη του Θεού το μελλοντικό ρόλο της Αγίας κόρης στην ενανθρώπιση του Κυρίου. Στα ενδότερα του Ναού η Παρθένος Μαρία έμεινε δώδεκα χρόνια. Όλο αυτό το διάστημα ο **αρχάγγελος Γαβριήλ** προμήθευε την **Παναγία** με τροφή ουράνια. Εξήλθε από τα Άγια των Αγίων, όταν έφθασε η ώρα του Θείου Ευαγγελισμού.

Θα ήθελα να σου προτείνω να αναλογιστείς τι σχετικό με την κατηχητική μας διακονία μπορεί να κρύβεται πίσω από την διήγηση αυτή. Τριών χρονών κοριτσάκι, ο Ιωακείμ και η Άννα παραδίδουν την **Μαρία** στον Ναό, αναθέτοντας την ανατροφή της ουσιαστικά στον ίδιο τον Θεό. Το γεγονός αυτό στρέφει τη ματιά μας στη γενεαλογία της Μαρίας και το πνεύμα της ευσέβειας, το οποίον χαρακτήριζε το περιβάλλον της.

Έχουμε συνηθίσει να επικεντρώνουμε την προσοχή μας στον Ευαγγελισμό, ως την πρώτη μεγάλη στιγμή της προσφοράς της **Παναγίας** στην υπόθεση της σωτηρίας μας. Το σημερινό γεγονός όμως έρχεται να μας υπενθυμίσει πως πίσω από τις μεγάλες στιγμές ή τις μεγάλες προσωπικότητες προϋπάρχει μια μακρά διαδικασία. Η **Παναγία** δεν αποτελεί έναν –θα έλεγα- πνευματικό κομήτη, ο οποίος έρχεται από το «πουθενά». Μοιάζει περισσότερο με έναν κρίκο, τον προτελευταίο, μιας γενιάς, που προετοιμάζει τον τελευταίο και κορυφαίο κρίκο, τον ίδιο τον Χριστό μας.

Η μακρά αυτή ιστορία της ευσέβειας από γενιά σε γενιά, αν την αναγνωρίσουμε, θα μας βοηθήσει νομίζω να νοηματοδοτήσουμε και το δικό μας έργο. Δεν είμαστε άραγε και εμείς παράγοντες διατήρησης της ευσέβειας στην αλυσίδα των γενεών των παιδιών, που έχουμε μπροστά μας; Δεν καλούμεθα να διατηρήσουμε και να ενισχύσουμε την πνευματικότητα παιδιών, τα οποία αποτελούν τον μέχρι στιγμής τελευταίο κρίκο μιας γενεαλογίας που άντεξε, ποιος ξέρει πόσα εμπόδια, πόσους πειρασμούς, ώστε να φτάσει να παραδίδει σήμερα σ΄ εμάς τον τελευταίο γόνο της; Δεν αξίζει τον κόπο να πιστέψουμε και να ελπίσουμε, πως από ένα από τα παιδιά που σήμερα περιμένουν από μας πνευματικά εφόδια που θα τα συνοδέψουν μια ζωή,

θα προκύψει στην επόμενη, στη μεθεπόμενη ή ποιος ξέρει πότε ένα λαμπρό αστέρι του Παραδείσου, ένας φίλος **Χριστού**, ένας άγιος; Πού ξέρουμε τι σχέδιο του Θεού εξυπηρετεί ο σπόρος που ρίχνουμε σήμερα; Δεν είναι συναρπαστική η ευθύνη που πέφτει στις πλάτες μας; Δεν αποτελούμε κατά χάριν ρυθμιστές μιας εξέλιξης ή και μιας -μη γένοιτο- μιας διακοπής, μιας παύσης, μιας ρήξης αλυσίδας, η οποία, αν εμείς αμελήσουμε, ποιος ξέρει εάν και πότε θα ανακτήσει την συνέχεια που διακόπηκε;

Τα **Εισόδια της Θεοτόκου** αποτελούν υπενθύμιση ενός παιδαγωγικού και κατηχητικού νοήματος. Παραδίδουμε παιδιά στον ναό του Κυρίου και συγχρόνως τα υποδεχόμαστε ως υποψηφίους γεννήτορες, υποψήφιους γονείς φωτός, λαμπρού όσο και το Φώς του προσώπου του μικρού Ιησού, του οποίου την Γέννηση έχουμε ήδη αρχίσει να ατενίζουμε. Αξίζει νομίζω το κόπο να μας κινητοποιήσει η ευθύνη, αλλά και η ουρανόσταλτη αυτή δωρεά: Να ετοιμάζουμε αγίους!

Μια πιθανή συζήτηση με τα παιδιά μας για την ανάγκη της προετοιμασίας κάθε μεγάλου έργου:

- Πριν από μια μεγάλη νίκη στον αθλητισμό, τι πρέπει να προηγηθεί;
- Μια καλή προπόνηση.
- Και πριν από έναν μεγάλο βαθμό σε ένα διαγώνισμα;
- Ένα καλό διάβασμα.
- Βλέπετε λοιπόν, πως στη ζωή, η προετοιμασία έχει μεγάλη σημασία. Ποτέ η επιτυχία δεν έρχεται χωρίς κόπο και χωρίς προετοιμασία. Αν ερχόταν έτσι, ίσως και να μην την χαιρόμασταν.
- Συμφωνείτε μ΄ αυτό;
- Μάλιστα.
- Μήπως τότε μπορείτε να συνδυάσετε αυτή την αλήθεια με το σημερινό μάθημα;
- Τα Εισόδια της Θεοτόκου είναι η αρχή μιας προετοιμασίας για την πραγματοποίηση ενός μεγάλου σκοπού. Ποιος είναι ο σκοπός αυτός;
- Να ακολουθήσει το θέλημα του Θεού και να δεχτεί να γεννήσει τον Χριστό.
- Γιατί να ακολουθήσει το θέλημα του Θεού; Γιατί να ακολουθήσουμε κι εμείς το θέλημά Του;
- Γιατί πιστεύουμε πως είναι καλό για μας.
- Πολύ σωστά! Πιστεύουμε πως όποιος ακολουθεί τον δρόμο του Θεού, θα ζήσει μια ζωή αγάπης, χαράς, ειρήνης και θα ετοιμάσει τον δρόμο που οδηγεί στη Βασιλεία του Θεού. Δεν είναι αυτό ένας μεγάλος σκοπός;
- Μάλιστα.

Άρα κι αυτό ο αγώνας χρειάζεται προετοίμασα. Τι είδους προετοιμασία νομίζετε

πως χρειάζεται; (Στο σημείο αυτό αναφερόμαστε στην ανάγκη μελέτης του θελήματος του Θεού, μέσα από την Αγία Γραφή. Κατόπιν, στην ζωή των Αγίων που περπάτησαν αυτόν τον δρόμο. Τέλος, στην άμεση επικοινωνία με τον Θεό μέσω της ζωής της Εκκλησίας και της προσευχής.)

Βλέπετε παιδιά μου, πως η μεγάλη αποστολή της Παναγία μας δεν έγινε ξαφνικά. Από μικρό κοριτσάκι, ο Θεός και οι γονείς της την προετοίμαζαν για τον ρόλο που έπαιζε στην σωτηρία μας.
Μα κύριε, αφού ο Θεός είναι παντοδύναμος, δεν μπορούσε να πραγματοποιήσει το σχέδιο του χωρίς αυτήν; Χρειάζεται ο Θεός τους ανθρώπους;

Η ερώτηση είναι πολύ εύστοχη. Βεβαίως και είναι παντοδύναμος ο Θεός. Ολόκληρο το Σύμπαν, όλα τα πλάσματά Του είναι υποταγμένα στο θέλημά Του και δεν μπορούν να Τον παρακούσουν. Με τον άνθρωπο όμως ο Θεός θέλησε να σχετιστεί, όπως φίλος με φίλο. Θα δεχόσασταν εσείς να βρίσκεστε με κάποιον που δεν θέλει αλλά είναι υποχρεωμένος να βρίσκεται μαζί σας; Έτσι και ο Θεός, θέλει κοντά Του τον άνθρωπο, αλλά με την ελεύθερη θέλησή του. Η **Παναγία** δέχτηκε να γεννήσει τον Θεό. Έγινε εκπρόσωπος ολόκληρου του ανθρωπίνου γένους. Ήταν όμως και άξια γι αυτή την αποστολή. Γι΄ αυτό τη ευγνωμονούμε, γι΄ αυτό τη δοξάζουμε, γι αυτό και πρέπει να μιμούμεθα κάθε στιγμή της ζωής μας.

Η Εκκλησία μας διδάσκει πως μετά τα **Εισόδια της Θεοτόκου**, *«δώδεκα χρόνια έμεινε η Παναγία στον ναό, τρώγοντας ουράνια τροφή, ακούγοντας τα ιερά αναγνώσματα και γνωρίζοντας τα μυστήρια των ιερών Γραφών»*. Τι να κρύβεται άραγε πίσω από τη φράση αυτή;

Εμείς για τροφή ξέρουμε όλα εκείνα που μας χορταίνουν στο σώμα. Υπάρχουν όμως πολλά είδη τροφών, διότι ο άνθρωπος, εκτός από σώμα, έχει και ψυχή. Η ψυχή έχει τις δικές της ανάγκες: Χρειάζεται την αγάπη, χρειάζεται τη χαρά, χρειάζεται τη δύναμη να αντέξει τις δυσκολίες, πάνω απ΄ όλα, χρειάζεται όμως την παρουσία Εκείνου που τη δημιούργησε και της χάρισε κάτι δικό Του: την αθανασία. Η ψυχή μας είναι αθάνατη και χρειάζεται ουράνια τροφή γιατί μέσα της κρύβει ένα κομμάτι του ουρανού, κρύβει τον ίδιο τον Θεό. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας διδάσκουν πως, με τη Βάπτιση, ο ίδιος ο **Χριστός** εγκαθίσταται στην καρδιά του ανθρώπου. Με τη φράση αυτή λοιπόν εννοούμε πως με την αγιότητα και την προσευχή, η ψυχή της Παναγίας τρεφόταν καθημερινά από τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, όπως τα αναφέρει ο **Απόστολος Παύλος** στο 5ο κεφάλαιο της Προς Γαλάτας επιστολής του, στον στίχο 22: *«ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια».*

Τι σας έκανε εντύπωση από τη σημερινή διήγηση; Πώς θα χαρακτηρίζατε τους γονείς της **Παναγίας**, τον **Ιωακείμ** και την Άννα; Εγώ απλώς θα σας θυμίσω τη μεγάλη τους επιθυμία να αποκτήσουν παιδί. Κι όμως! Μόλις έγινε τριών χρονών, το παρέδωσαν στον Ναό. Πώς χαρακτηρίζετε αυτή τους την πράξη; (Αποτελούν και οι δύο παράδειγμα, όχι μόνον πίστης, αλλά και ευγνωμοσύνης. Πολλές φορές ζητάμε κάτι, εύκολα όμως ξεχνάμε, αν το αποκτήσουμε, Εκείνον που μας το δώρισε. Με την πράξη τους αυτή, αναγνωρίζουν πως το παιδί που απέκτησαν δεν είναι μόνον δικό τους. Είναι σαν να το επιστρέφουν στον αληθινό επουράνιο Πατέρα του).

Πώς λέτε να αισθάνθηκαν οι γονείς της Παναγίας, ο **Ιωακείμ** και η **Άννα**, όταν παρέδιδαν το αγαπημένο τους παιδί στον Ναό. Λέτε να στεναχωρήθηκαν; Τι τους παρηγορούσε; Να την συναντούσαν άραγε μετά τη μέρα εκείνη; Τι λέτε να της είπαν πριν ξεκινήσουν τελευταία φορά από το σπίτι τους;

Αν εκείνη τη μέρα ήσαστε προσκυνητής στον ναό, πώς θα περιγράφατε σε ένα φίλο σας τα **Εισόδια της Θεοτόκου**;

Πηγή: pemptousia.gr /Πάμε... Κατηχητικό! Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού